

Modelvliegers werken aan legaal vliegveld

MARIA DEL GROSSO

SNEEK Toestemming voor het gebruik van het luchtruim is er al langer, nu vraagt de Modelvliegclub Sneek ook een vergunning aan voor het vliegveld bij Loënga. Zodat de grond waarop de piloten staan om hun modellen te besturen officieel vergund is.

Het heeft allemaal te maken met een hiaat in de wetgeving, vertelt voorzitter Martijn Beerthuizen uit Sneek over zijn club die zo'n veertig leden telt. Van de Rijksluchtvaartdienst is er toestemming om het luchtruim te gebruiken. In de ogen van de modelvliegers maakt het vliegveld daar onderdeel van uit, maar gemeenten zien het als gebruik van grond waar toestemming voor moet komen. „Dit speelt in het hele land.”

De elektrisch aangedreven vliegtuigmodellen van de Sneker club gaan al zo'n twee jaar de lucht in in Loënga, op grond van Somar Dagbesteding. Mede-eigenaresse Jellie Scholten staat achter het gebruik. De gemeente Súdwest-Fryslân gedoogde het tot er een klacht kwam van één van de burens. In overleg met de gemeente vraagt de club nu een vergunning aan. De conceptaanvraag is inmiddels goedgekeurd, waarop de definitieve vergunning is aangevraagd. „De grond blijft de bestemming agrarisch houden met sportveld als onderliggend gebruik”, legt Beerthuizen uit.

Voor de aanvraag moest een geluidsrapport overlegd worden. Daaruit blijkt dat de sport die deze hobbyisten beoefenen geen wettelijke waarden overschrijdt, aldus Beerthuizen. „We vliegen alleen elektrisch, dus niet met brandstof wat veel meer geluid maakt. En we verbieden de grote modellen. Laatst was

De modellen waarmee de Modelvliegclub Sneek vliegt bij Loënga. EIGEN FOTO

er iemand met een elektro-helikopter met rotorblad van ruim 2 meter. Dat is voor een schaalmodel behoorlijk groot. De tip van de rotor kan door de geluidsbarrière heen gaan. Dan krijg je een geluid dat lijkt op een echte helikopter. Dat staan wij niet toe.”

Ook zijn er weinig leden met drones, stelt hij vast. „Het gaat bij ons echt om de vliegtuigmodellen.” Wel schiet de club de vogelwacht te hulp als die met drones een weiland wil inspecteren op de aanwezigheid van nesten of jonge vogels. „Dan filmen wij dat voor hun met een drone. Racedrones zijn verboden. Die maken

Het heeft allemaal te maken met een hiaat in de wetgeving

een pokkeherrie.” De meeste leden bouwen hun toestel zelf. Hoe vaak er gevlogen wordt, is volgens Beerthuizen lastig te zeggen. „Op zo'n vorstdag met zon zou je denken dat we er zijn, maar dat is niet te doen. Dan vriezen je vingers eraf. Ook vliegen we alleen met windkracht 5 of lager

en als het niet regent. Gemiddeld kom je in een jaar uit op eens per week.” Er zijn nooit meer dan vijf deelnemers aanwezig. Andere leden komen vaak even kijken of familie komt langs met koffie en wat lekkers.

„Langer dan 7 tot 10 minuten wordt er niet gevlogen. Dan zijn de batterijen op en moet er opgeladen worden. Dat doe je zo'n drie tot vier keer, dan ben je op. Het vergt mentaal een enorme inspanning.” Er worden routes uitgezet die zo ver mogelijk van de bebouwing afliggen, voegt hij toe.

Nieuwe leden mogen pas een zender besturen als ze hun theorie ge-

haald hebben, op een simulator geoefend hebben en met een leraar op het veld zijn geweest tot ze zelf volgens patronen kunnen vliegen. Dan wordt een brevet uitgereikt. De club is officieel lid van de KNVvL (Koninklijke Nederlandse Vereniging voor Luchtvaart), vertelt Beerthuizen die zijn brevet nog moet halen.

Omdat de clubleden via het pad van een buurman het veld moeten bereiken, is voorgesteld een loopbrug te maken, zodat dit pad vermeden kan worden. „Dat wordt een brede brug, want er zijn ook mensen met een handicap lid van onze club en leden op leeftijd.”